

Ő itt Warren Ford.
Az alfák alfája.
Nyers, parancsolgató.
Nem lenne szabad
beleszeretnem...

NO PERFECT HERO

a tökéletlen hős

*fine
selection*

NICOLE SNOW

WALL STREET JOURNAL BESTSELLERSZERZŐ

N I C O L E S N O W

NO
P E R F E C T
H E R O

a t ö k é l e t l e n h ő s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

I: MEGPATTANTAM EGY KABRIÓBAN (HALEY)

SEMMI SEM FOGHATÓ AHHOZ, mint amikor Amerika északnyugati részén kocsikázol keresztül egy nyitott tetejű autóval, a nyári szellő a hajadba kap, és ettől újra embernek érezheted magad.

Jó, ez azért egy kicsit közhelyes.

Tipikus csajos utazás, az unokahúgom meg én egy kabrióban szűr-csölgetjük száz mérföldenként az eperturmixokat, miközben úgy ragyog ránk a nap, mintha maga Zeusz dobna csókot felénk. Túlságosan tökéletes.

Már-már azt gondolhatnátok, hogy nyilvánvalóan a gondjaim elől menekülök, elhúzok a semmi közepére, hogy *megtaláljam önmagam*, miután katasztrofálisan összetört a szívem.

De ha rányitsz az exvőlegényedre az ex-legjobb barátnóddal és egyben koszorúslányoddal egy próbafülkében, és az ocsmány koszorúslányruha, amiért ráadásul *te fizettél*, épp felgyűrődik a csaj csípőjére, a vőlegényed félkész szmokingja meg eközben a pasi bokáját verdesi...

Nos, ilyenkor az ember megérdemli, hogy közhelyes legyen.

Sőt, azt mondom, ennél jóval többet is érdemel.

Főleg azután, hogy a beérkező üzeneteim között ott virított az a levél is, amiben elbocsátanak.

Leépítés. Így nevezik az elbocsátást az olyan hatalmas, arctalan megavállalatoknál, amelyet én is a munkahelyemnek tudhattam. Egy kínos ölelést, valamint a főnököm elmotyogott félig-bocsánatkérését követően már kint is voltam az ajtón.

Aztán – ó, bizony, *pontosan* ezután – tényleg az egész életem zuhanórepülésbe kezdett.

A mellékállásom – a valódi szenvedélyem – befuccsolt, amikor a galéria, amellyel addig együttműködtem, gyakorlatilag a kukába hajította a festményeimet.

Kevés volt az eladás, azt mondták. Meg ugye az érdeklődés hiánya.

Ennyi erővel azt is mondhatták volna, amit Angela Bassett kiabált *Az igazira várva* című filmben: „*Vidd a szarjaidat, vidd a szarjaidat, és takarodj!*”

Úgyhogy elvittem a szarjaimat.

Bepakoltam a nővéremtől kölcsönvett régi kabrió, egy szép kis gyöngyházfényű, éjkék 1988-as Ford Mustang hátuljába, és magammal rángattam a nővérem tízéves lányát, Tarát, mivel ő még mindig jobb társaság, mint bármilyen legjobb barátnő, aki hátba támad és lenyúlja a vőlegényedet.

És most, hogy térdig gázolok a közhelyekben, azt kívánom, bárcsak Vegas lenne a hátunk mögött.

Azonban valójában Seattle-t hagytuk hátra, hogy új életet kezdhesek Chicagóban. A régi főiskolai barátnőm, Julie megengedte, hogy beköltözzünk hozzá pár hónapra, amíg új munkát találok, és ki tudok fizetni magamnak egy albérletet.

A gyereket majd a végén visszaadom, gondolom.

Pár hét múlva, amikor a szülei hazajönnek Hawaiiról.

A felelősségről majd csak később beszélgeünk, jó?

Jelenleg csak élvezem a körülöttem magasodó hegyeket, a fákat, a hajtamba kapó szelet, a hátamat melegítő napsütést, és kellően haragszom az életre ahhoz, hogy egy időre most félretegyem a komoly döntéseket.

Majd kitalálom, hogyan tovább, miután megérkeztem Chicagóba, és látom, mi a helyzet az ottani álláspiacon. Elég nagy az a város. Rengeteg a lehetőség.

Addig meg élvezem a száguldást. A végtelen utat.

Az édes szabadságot, amire felkészültem – némi kegyetlen, méhcsípésszerű szúrással a szívemben.

Tara félalomban kucorog az anyósülésen, barna haja az arca körül lebeg. Úgy szundikál és élvezi közben a napfényt, mint amikor egy macska heverészik a napsütötte kövön.

Ahogy az egyik zónából áthajtunk egy másikba, a rádió is másik csatornára vált, mire Tara összerezzen a sístergésre, ásít egyet, és megdörzsöli a szemét.

– Hay néni – motyogja.

Utálok, ha így hív. Főleg azért, mert öregnek érzem magam attól, hogy ösztönösen beszólnék neki a nénizésért, márpedig huszonöt évesen túl fiatal vagyok ahhoz, hogy olyan vénasszonyos hülyeségeket pufogtassak, mint *„hagyd ezt a nénizést, drágám, nem vagyok még olyan öreg”*.

Azonban Tara túl édes ahhoz, hogy nyaggassam emiatt, úgyhogy egy pillanatra leveszem a tekintetem az útról, és rámosolygok.

– Jó reggelt!

Álomittasan pislog rám.

– De hát már délután van, nem?

– De te épp most ébredtél – felelem, és a GPS-re pillantok.

Épp most hagytuk el a Lolo-erdőt és Missoulát, miután Tara kedvéért beiktattunk egy rövid megállót a Glacier Nemzeti Parkban. Tetünk egy kitérőt a Whitefish-tóhoz, és gyönyörködtünk a kilátásban. A következő megálló elméletileg Billings lesz. Aztán még egy-két nap, és Chicagóba érünk, de most még nem kezdtem el szállodát keresni ma éjszakára.

Tara a szája elé emeli apró kezét, amíg ásít egyet.

– Nem vagy éhes? Biztos találunk valami helyet a következő egy órában, ahol megállhatunk.

Tara az orrát ráncolja.

– Lehet. Meg egy kicsit pisilnem is kell – panaszkodik, mire elfojtok egy nevetést.

Van valami a gyerekekben meg az ő szégyentelen őszinteségükben.

Egy kis őszinteség nekem is jól jönne az életben.

Újra a GPS-re pillantok. Nemsokára beérünk egy kisvárosba, aminek még a nevét sem jelzik, csupán egy apró pötty a térképen, és nagyjából öt perc múlva kell letérni hozzá az autópályáról.

Legalább van benzinkútjuk. Remélhetőleg mosdó is lesz. Vagy legalább valami étterem.

Hunyorogva nézem a szélvédőt, és észreveszem a tükröződő zöld jelzést a távolban, majd kisorolok a külső sávba, hogy a lehajtón haladjak tovább, ami a fákkal szegélyezett dimbes-dombos területen vezet keresztül.

Ám amikor letérünk a lehajtón, a Ford furcsa zörejt hallat.

Összeugrik a gyomrom.

Ajjaj. Ez *sosem* jó jel.

Mindenesetre még gurul alattunk ez a szörnyeteg.

Sikerül eljutni a lehajtó végéig, ahol az út kanyarodni kezd egy távoli kisváros felé, ami festői, poros, és túlzottan hasonlít egy Norman Rockwell-képre. Vagy mintha azokról a mindenütt előforduló festményekről lépett volna le, amilyenek a szállodai szobákban szoktak lógni, és olyan művészek alkotásai, akikről az ember még sosem hallott, de valószínűleg egekbe szökő eladásaik vannak, hála az út mentén sorakozó moteleknek.

Nem egészen vagyok benne biztos, hogy eljutunk addig a rockwelli kisvárosig.

Ugyanis a Mustang tovább köhécsel, majd lassulni kezd, és amikor elkáromkodom magam, és rátaposok a gázpedálra, csupán annyi a válasz, hogy Tara sápítózni kezd, és azt suttogja, „Káromkodáspersely!”, a kocsit pedig megadja magát.

Legalább sikerül bekanyarodnunk.

És sikerül megtennünk még nagyjából harminc métert, mielőtt a Mustang az utolsó leheletét is kiköhögi, és felgurul a padkára, mint egy óriási jacht, amit odébblokdöstek a hullámok.

Pont ilyen érzés megpróbálni elkormányozni ezt a böszme nagy kocsit némi hurráoptimizmussal, majd hamar rájövök, hogy ebben ennyi volt. Tényleg pont olyan, mintha egy hatalmas, súlyos hajóval akarnék lavírozni árral szemben, miközben az a hajó semerre sem akarna menni, csakis lefelé.

Az egész látkép háttérét egy távoli, füstösen derengő hegyvonulat szolgáltatja egy meredek szikla mögött, és az a rockwelli érzés még erősebbé válik, ahogy észreveszek egy táblát az egyik oszlopon.

Bűbájos Panzió.

Hú.

Nos, lehet, hogy elég találó a név, ugyanis *valóban* bűbájos.

Még ha egy hozzám hasonló nagyvárosi lány nagy feltűnést is kelt egy ilyen helyen, bízom benne, hogy barátságosak lesznek a helyiek. Vagy legalább kellően vendégszeretőek ahhoz, hogy egy gyerek használhassa a mosdójukat.

Nem hagyhatom Tarát tovább szenvedni. Már fészkelődik, összepréseli a két combját, én pedig rávillantok egy mosolyt, kiszállok a kocsiból, becsapom az ajtót, és benyúlok a táskámért meg Tara hátizsákjáért.

– Gyere – mondom, és felé nyújtom a kezem. – Menjünk, ismerkedjünk meg a helyiekkel!

Kinyitjuk az alacsony, fehér léckerítés kapuját, és már a főépület felé vezető ösvényen sétálunk. Egy régi, gyarmati stílusú ház az, amit nagyon különös itt látni az Egyesült Államok közepén, de úgy fest, átalakították hotellé.

Apró bronztábla virít a falon az ajtó mellett, amelyen a recepció fogadóideje szerepel. Amikor belépünk a szőnyeggel borított, viktoriánus bútorokkal díszített előcsarnokba, megcsendül egy kis csengő az ajtó fölött. A széles, csillogó asztal mögül halk horkantás hallatszik.

Amit csörömpölés követ, mivel a hátradöntött széken szunyókáló ember felriad, és leesik a földre.

Tara meglepetésében levegő után kapkod, aztán felsikkant, és nyöszörogve áll egyik lábáról a másikra, miközben erősebben szorítja a kezem.

– Hay néni...

Gyorsan körbepillantok, majd észreveszem az emblémát a távolabbi falon a kis férfi meg női szimbólummal, meg egy nyíllal.

– Arra, kincsem – biztatom, miközben mutatom az irányt. – Végig a folyosón. Menj csak!

Tara rákéhoz hasonló mozgással indul el. Egy pillanatig nézek utána, majd áthajolok a recepciós pulton, és puhatolózva bekukucskálok mögé.

– Öhm, üdv, uram! Jól van?

Egy csipás szemű, idősebb férfi tápáskodik fel a burgundi vörös padlószőnyegről, a felborult karosszéket használva támasztékként, hogy felgyenesedjen, majd felmordul, és visszaállítja a széket az eredeti pozíciójába.

Egyik kezével végigsimít a rövidre nyírt, őszülő haján, a másikkal pedig a székre támaszkodik, és úgy mered rám, mintha nem egészen tudná eldönteni, mit gondoljon rólam, aztán mordul egyet, és tartózkodó mosolyt villant rám.

– Jól vagyok, hölgyem. Egy borulás nem fogja megállítani ezt a vénséges ketyegőt. – Megveregeti a csenevész mellkasát. – Segíthetek valamiben?

– Bízom benne. – Mosolyt küldök felé. – Az unokahúgomnak muszáj volt használnia a mosdójukat, elnézést. Viszont kisebb gondba keveredtünk. Az autónk épp a panziójuk előtt robbant le, és attól tartok, itt ragadtunk.

– Nos, hát...

A férfi borostás állat dörzsölgeti. Elég tokás ahhoz képest, hogy milyen vékony, nyúlánk ember, mintha olvadna az arca. Ismerem ezt a külsőt, és igyekszem leplezni a homlokráncolásomat. Látszik, hogy nagyívó, ami miatt gyorsan öregszik.

Sosem fogom elfelejteni ezt a kinézetet, miután apa...

Nem tudom, hogy ez meglágyít-e az idős ember iránt, vagy inkább még keserűbbé válok az első ember miatt, aki arra tanított, hogy az emberek úgymint megtalálják a módját, hogy tönkretégyék magukat, és ehhez általában nem is kell túl keményen próbálkoznunk.

Apa az első lehetőséget megragadta, amikor az élete megkeseredett, és az italhoz fordult.

Azonban az idegen újra elmosolyodik, megnyerően, és egy kicsit szégyenkezve, mintha tisztában lenne a képpel, amit mutat, és hogy az emberek elítélik emiatt. Megvonja a vállát.

– Van egy szerelő a városban. Elég ügyes. De már elég késő van, és bár lehet, hogy tud beszerezni valakit, aki elvontatja, de napnyugta előtt biztos nem fognak tudni elszabadulni innen. A rövid távra kiadható szobáink mind tele vannak, de az egyik, hosszú távra kiadó házunk fele szabad. Ráadásul hegyekre nyíló kilátással.

Összevonom a szemöldököm. Bármennyire is jól hangzik, tudom, hogy ez sok pénzt jelent. Korlátozott költségvetéssel működöm, mivel gyakorlatilag minden pénzem odalett, és most az utolsó fizetésemből tengődöm, illetve abból, amit el tudtam adni a füstbe ment esküvő után, ami egyébként az összes megtakarításomat felemésztette.

És majd a kocsi javítását is ki kell fizetnem. Számok cikáznak a fejemben, és nem fest túl jól a helyzetem.

– Nem tudom, megengedhetek-e magamnak ilyesmit.

– Csak az az egy szabad, és a miénk az egyetlen szálló a városban. – A pultra fekteti a karját, és felém hajol. Halvány rumszag száll fel belőle, de nem olyan erős, hogy hátrahőköljek. – Idehallgasson! Nem akarom, hogy egy gondban lévő hölgy és egy kislány egy nyavalyás kocsi-ban aludjon egy idegen városban. Adok egy kis kedvezményt. Csak annyit kérek, amennyit egy egyágyas szobáért kérnék. Mit szól hozzá?

Elhúzó a szám.

– Az mennyi lenne?

– Hatvanöt éjszakánként. Mit gondol?

Halkan füttyentek. Ez egyáltalán nem vészes.

Seattle-ben hatvanöt dollárért még egy olyan olcsó motelben sem tudna megszállni az ember, amiket azok a névtelen festőktől származó képek díszítenek. Legfeljebb egy olyan szállást, ahol az emberek hetente fizetnek, mert ott élnek, és aminek rendőrautó áll a parkolójában minden éjszaka. De egy ilyen helyet... Egy kétlakásos ház felét?

Micsoda mázli, hogy pont itt robbant le a kocsi.

Kinézek az ablakon, úgy teszek, mint aki egy kicsit gondolkozik.

De mégis mi vesztenivalóm van?

A kilátás szép, a hangulat kellemes, a szállás olcsó... És jólesne egy kis pihenés egy csendes, nyugalmas helyen, hogy átbucskázzak a fejem, és képes legyek folytatni az életemet.

Lehet, hogy ennek így kellett lennie.

Bólintok, és elképzelem a jövő hetet. Addig maradunk, amíg meg nem javítják a Mustangot, aztán indulunk tovább Billingsbe.

– Rendben. Kiveszem – mondom, miközben a pénztárcám és a hitelkártyám után kutatok a táskámban. – Egyébként ki lakik az ikerház másik felében? Csak hogy ne zavarjam.

– Ó... hát... ő – Ahogy kimondja, az félig horkantásnak hallatszik. Már-már baljósan, de egy legyintéssel elhessegeti. – Ne aggódjon, kisaszszony. Elég magának való pasas. Kicsit mogorva, de csak a saját dolgával törődik, nem is érdekli semmi más. Valószínűleg nem is fognak találkozni.

Felvonom a szemöldököm, de egy vállrándítással átadom a hitelkártyámat.

Mindenki a saját dolgával törődik, én pedig nem fogok ítélkezni emiatt. Valószínűleg én is jobban örülök majd, ha békén hagynak, leszámítva a mini méretű útítársam folyton szórakoztató társaságát.

– Túl késő van már ahhoz, hogy felhívjuk a szerelőt, legalább ajánlatot kérni? – kérdezem, miközben azt nézem, ahogy a billentyűzetet verve felviszi az adataimat a pult mögött.

– Nem. Felhívom, amíg maguk elhelyezkednek. Ja, és szükségem lesz a telefonszámára a nyilvántartáshoz.

– Köszönöm. – Gyorsan elhadarom a számomat, illetve a régi otthonom címét meg az irányítószámomat is.

Jelenleg gyakorlatilag hajléktalan vagyok. Nem pazaroltam arra az időmet, hogy Eddy félrelépése után felmondjam az albérletünket, és a régi seattle-i adatok egyelőre megteszik.

Miközben hűséges társam magában dúdol, én megfordulok, és felmérem a helyiséget.

A helyből egyfajta kecsesség és báj árad, friss, rózsaszín bazsarózsákkal teli apró vázák állnak mindenhol, áttetsző fehér függönyök lengedeznek a napsütésben ragyogó ablakokban. A beáramló napfény egyfajta csendes, különleges kisugárzást kölcsönöz a helyiségnek.

Egész szép. Szívesen megfesteném, ahogy a fény különleges módon beragyogja a helyet, és enyhe ködös hangulatba vonja, ahogy megtörik a szőnyegen. Bárkié is a panzió, van érzéke hozzá, hogy otthonossá tegye, és a recepció felé gyorsan hátrapillantva van egy olyan sejtésem, hogy nem ez a pasas az.

Tökéletes időzítés. Az öregember már végzett, épp a számlát nyomtatja, hogy írjam alá, majd átcsúsztatja a kulcsot az asztalon, pont, amikor Tara előjön a mosdóból azzal a kimért, hercegnős mozgásával, ami arról árulkodik, hogy a hólyagja fél kilóval kevesebbet nyom, köszöni szépen.

Rámosolygok Tarára, majd odafordulok az öregemberhez, miközben elteszem a kulcsot és a kártyát egy aláírásért cserébe.

– Köszönöm – mondom. – Hogy hívják?

– Flynn – feleli. – Flynn Bitters. Állok szolgálatára.

– Köszönöm, Mr. Bitters. – Elköszönésképpen intek egyet neki. – Mondja meg a szerelőnek, hogy hívjon fel. Nem kell sietni, pár napot valószínűleg tudunk maradni.

Tara elkerekedett szemmel néz rám, ahogy kilépünk az életteli, meleg nyári délutánba.

– Most... itt maradunk?

– Csak egy kicsit – felelem. – Nevezzük mininyaralásnak, amíg a kocsi megjavítják. Napozunk, lógázzuk a lábunkat, esetleg körülnézünk egy kicsit, meg megkóstoljuk a helyi ételeket. Nekem tetszik ez a hely.

Tara az orrát ráncolja.

– Nemtom, Hay néni. Olyan picike... Még a Google-ön sem volt kiírva a neve.

– Volt egy név azon a táblán, ami mellett elhaladtunk – mutatok rá, és elmosolyodom. – Drága útitársam, üdvözöllek Heart's Edge világhírű városkájában!

* * *

A kétlakásos házikó, amit kijelöltek nekünk, a főépület mögött kapott helyet, a telek túlsó végében.

Helyes. Hatalmas személyes tér.

A nagyobb házikók egyike kezeletlen sötét fából épült, talán cédrusból vagy fenyőből. Mintha azt ordítaná, hogy modernül egyszerű és édesen rusztkus a maga faburkolatával és körbefutó verandájával, meg a magas, plafonig érő ablakaival oldalt és hátul.

A ház igazi lelkét azonban a *kilátás* adja. Az egész épület egy lankára néz, ami egy sziklához vezet csodálatos kilátással a völgyre, egészen a hegy lábáig.

A szívem bukfcencet vet a mellkasomban, amikor végre tényleg meg tudok állni, hogy egy jó mély lélegzetet véve magamba szívjam a látványt.

Hátul még pezsgőfürdő is van. Akkor bukkanok rá, amikor körbejárjuk a kis verandát, ami pont középen található. Úgyhogy egyértelmű, hogy a ház két felében lakóknak meg kell osztozniuk rajta, vagy meg kell egyezniük valamiféle beosztásban. Senkit sem látok a környéken, úgyhogy amint berendezkedünk, lehet, hogy belemerülök egy kicsit, hogy megszabaduljak a vezetés okozta görcstől.

Miután végeztünk a terepszemlével odakint, a veranda lépcsőjéhez megyünk, és belepróbálok a kulcsot a bal oldali ajtó zárjába. Ugrik egyet, és... nem történik semmi.

Nem megy. Fura.

Bitters bizonyára rossz számot említett. Azt mondta, miénk a 31/A, nem a 31/B.

Semmi gond. Becsúsztatom a kulcsot a 31/B zárjába a jobb oldali ajtón, ami azonnal kinyílik.

Barátságos hangulatú helyiségben találjuk magunkat, ahová beárad a napfény, ami megcsillan a lágy színű fafelületeken, a bútorok pedig csalogató, sötét, természetes színűek. Egy kicsit olyan, mintha Martha Stewartot ötvöznénk a Hegyi Otthon Magazinnal, és imádom ezt a hangulatot.

Az unokahúgom félénken baktat mögöttem, és körülnéz.

– Jó lesz. Sokkal újabbnak tűnik, mint gondoltam. – Lelkes mosolyt villantok Tarára, és ledobom a táskámat a kanapéra. – Nézzük meg az ágyakat! Elég nagynak tűnik a ház, hogy talán külön szobánk is legyen.

– És ha nem lesz – szólal meg csivitelve, miközben már el is indult a folyosón –, majd úgy teszünk, mintha ottalvós bulit tartanánk!

Szeretetteljesen figyelem, és követem.

Olyan rugalmas, olyan könnyen alkalmazkodik, és mindenhez jó képet tud vágni. De szép is volt, amikor még én is ilyen vidám és optimista voltam, és ennyire könnyen izgalomba jöttem bármi miatt. De a fenébe is, talán én is tudok leckéket venni egy tízéves örökmozgótól.

Hogy megtaláljam mindennek a napos oldalát, értékeljem az újat, és egyszerűen *továbblépjek*.

Azonban túlságosan leköt, hogy megnézzem a folyosóról nyíló első hálószobát, ezért nem számítok arra, ami ekkor következik.

Egy jókora, durva kéz ragadja meg a vállam, megpördít, mire a hátam erősen nekicsapódik a falnak.

Azt a...

Mielőtt időm lenne akár csak pislantani egyet, egy behemót, egy dühöngő bika kerül elő a semmiből, és elállja az utamat az izmaival, a fenyőillatával és a sötét, tekervényes tetoválásaival.

Túlságosan döbbsz vagyok ahhoz, hogy egyáltalán kiabáljak.

Úgyhogy inkább sikoltok egyet, a szívem felszökik a torkomba, és zakatol a pulzusom.

Fél másodperccel később előttem tornyosul egy komor, metszően jóvágású arc élénk, kék szempárral, ami a tekintetembe fúródik, ahogy rám mered ez az óriás. Erősebben szorít. Olyan erővel szegez a falhoz, amitől úgy érzem magam, mint egy szúnyog, és a testéből áradó hőségtől úgy érzem, mintha egy kemencébe léptem volna, hullámokban áraszt el, és tetőtől talpig beborít.

– Hogy a francba jutottál be ide? – szegezi nekem a kérdést mély, vibráló dörmögéssel, ami mintha konkrétan belém csapódna. – Ki küldött? Bress tudja? Ő is idejön?

Atyaég.

Ez nekem új, és én lefagytam.

Nem vagyok hozzászokva, hogy nagydarab férfiak ragadjanak meg, és kérdésekkel bombázzanak.

Az agyam képtelen dönteni, hogy a rettegésnek vagy a haragnak adja át magát, vagy attól tartson-e inkább, hogy ez a seggfej nekiáll végigtapizni.

Csak bámulok, mint borjú az új kapura. Vagy mint egy oposszum. Igen, én ilyen vagyok.

Ha valaki birizgálja a fuss vagy üss ösztöneimet, én egyiket sem teszem.

Egyszerűen lefagyok.

Sose kérjetelek arra, hogy fedezzelek benneteket egy kocsmai verekedésben. Haszontalan vagyok.

Tara azonban hasznosabb, ugyanis ahogy kijön a másik hálószobából, és ránk pillant, akkorát visít, hogy egymérföldnyi körzetben simán lerepülhet tőle a tető a házakról.

Az óriás hátraugrik, elengedi az egyik vállamat, és Tara felé pördül.

Azután azt hiszem, már nem is vagyok olyan haszontalan.

Ugyanis abban a *másodpercben*, amikor úgy fest, hogy a fickó azon *gondolkozik*, hogy Tara közelébe menjen-e, valami feltüzel belülről, és durván ellököm a másik kezét is.

– Vedd le rólam a kezed, te pöcs! – csattanok fel.

A fickó csak megkövülten pislog, jókora ökle hirtelen a teste mellé esik.

Magas, mint egy mamutfenyő, annyira, hogy azt sem értem egészen, hogy fért el a folyosón, amikor a feje kis híján súrolja a mennyezetet, a bozontos haját pedig csupán pár centi választja el a plafontól.

A pólója leginkább úgy néz ki, mintha ráfestett volna valamit a vastag, kigyúrt izomzatára, amiben egy szemernyi lágyság sincs, és olyan élesen barázdált, hogy bárkit ketté tudna vele hasítani. A kék anyag alig tér el a vastag, felfúvódott karján végigkigyózó tetoválás textúrájától – minták labirintusa, stilizált betűk, valamint a *Jenna* név apró betűkkel rávarrva.

Végighúzza a kezét a szakállas arcán, a tenyerén lévő bőrkeményedések jól hallhatóan súrolják a szőrt, és közben továbbra is Tarát bámulja.

– Baszki. Az ott – mordul fel – egy gyerek.

– Nem mondom, Sherlock! – vetem oda. – És velem van. Tartsd magad távol tőle.

Felém lendül.

Nagy hiba.

Anélkül, hogy várnék egy újabb lehetőségre, hozzávágom a táskámat a kifejezetten jóvágású állához, ami erősen végigkenődik az arcán; remélhetőleg kibaszott aligátormintát hagy a napbarnított bőrén.

Egy mordulással hátratántorodik. Elviharzik mellette, megragadom Tara kezét, és megcélzom az ajtót.

– Gyere!

Gondolhattam volna, hogy nem jutok messzire. Lehet, hogy Góliát nagydarab, de úgy mozog, mint egy kobra, villámgyorsan és halálosan. Alig három lépést teszünk meg a nappaliban, és a fickó már ott is terem mellettünk, elénk áll, és elzárja az utat a kijárat felé. Tarával mindketten megtorpanunk, és hátratántorodunk.

– Tűnés – mordulok fel, és fenyegetően meglengetem a táskámat.

Persze túl nagy kárt nem tudok okozni vele, de kétlem, hogy túl kellemes lenne, ha az egész pofád tele van bőrrel.

Góliát keresztbe teszi a karját a mellkasa előtt, megacélozza magát, és szigorúan mered rám.

– Addig nem, amíg nem kapok válaszokat, hölgyem – sziszegi.

– Válaszokat, *mégis mire?* Én csak most érkeztem, te meg nekiálltál dobálni engem, mint valami hülye pingponglabdát.

– Ja. Bejöttél az *én* lakrészembe, úgyhogy...

– Helyesbíték: ez a *mi* lakrészünk – vágok vissza, az arcom ég a düh-től, és úgy lóbálok a kulcsot, mint egy apró tört. – Amit kifizettem. Nem tudom, hogy *te* mi a francot keresel itt. Lehet, hogy inkább neked kéne válaszokkal szolgálnod.

Mielőtt elhúzódnának, kikapja a kulcsot a kezemből.

Hogy az a...

– A rohadt életbe. – Káromkodva mered a kulcsra, majd elgyötört nyöszörgéssel dörzsöli meg az arcát. Amikor újból rám néz, konkrétan bocsánatkérőnek tűnik, égszínkéék szeme fortyogó, folyékony kobaltszínűre sötétedik. – Flynn rossz kulcsot adott oda. Bocsi. – Megmerevedik az állkapcsa. – Menjetek. Ezt majd én elrendezem.

Az ajkamba harapok. Nem igazán szeretem, ha parancsolgatnak nekem. Viszont arra sem vágyom, hogy a Hihetetlenül Felhergelt Hulk életterének kellős közepén kelljen ácsorognom.

Vonakodva kivonszolom magam, ahogy kitárja nekünk az ajtót, Tara pedig a nyomomban kullog.

Egek! *Nagyon* remélem, hogy tényleg magának való. Ugyanis a gondolat, hogy a következő napok során újra és újra össze kell futnom ezzel a barommal, eléggé keresztbe húzza a számításomat, ami a pihenéssel teli mininyaralást illeti.

Azonban amikor kilép a verandára, becsapja az ajtót és bezárja, akaratlanul is elkalandozik a tekintetem a teste feszes formáin, ahogy el sétál.

Miért *mindig* a szexi pasiknak olyan a személyisége, mint egy savas fürdő?

Még ha egy barom is, azért jólesik ránézni.

A farmere szerelmesen simul a csípőjére, és úgy fest, a combjáért is eléggé odavan.

A válla előre-hátra mozog, ahogy erőteljes léptekkel halad, és látszik, hogy az ereje nagy része abból származik, hogy a saját hatalmas súlyát cipeli.

A tetkói pedig... Uram, irgalmazz! Olyan vad, olyan különleges, olyan tekervényes tetoválásokról beszélünk, amik úgy szólnak a művészi lelkemhez, mint ahogy a tomboló tűz szólítja magához a molylepkéket.

Csak pár pillantást vethettem a morcos arcára, és az sem volt olyan vészes.

Éjkék szemek. Rövidre nyírt szakáll. Egy kicsit túl sötét és sűrű haj, ami a szakállával találkozva robbanékony tesztoszteron-holdudvarként veszi körbe az arcát.

Úgyhogy határozottan van benne valami.

Valami, ami tetszik.

Talán azért, mert Eddy cseppet sem hasonlított rá, vézna volt, finom csontozatú és kisfiúsan helyes.

Talán azért, mert Eddy túlságosan jól leplezte a romlott személyiségét, miközben Mr. Góliát a pulóvere ujjára húzva viseli a seggfejjelvényét.

Talán azért, mert még mindig próbálok magamhoz térni abból, ami az imént történt.

Látjátok? Kezdem átvenni Tara szokásait, és a napos oldalt keresem.

Tara összevonja a szemöldökét, nekidől a veranda korlátjának, és nézi, ahogy az óriás elmegy.

– Elég nagy seggfej volt, ugye, Hay néni?

– Káromkodáspersely – emlékeztetem, majd egy sóhaj kíséretében én is nekidőlök mellette a korlátnak. – Szerintem pár napig most ő lesz a szomszédunk.

– Most hova megy?

– Gondolom – felelem –, kicserélni a kulcsunkat.

Nem tudom lerázni magamról a gyötrő érzést, ahogy egy kicsit még tovább ácsorgunk.

Kérlek, most az egyszer menjenek rendben a dolgok!

Kérlek, ezzel a kulcscserével érjen véget a dráma ezzel az őseemberrel meg a dühkitöréseivel.

Mint kiderült, nem a kulcsot ment kicserélni.

Tarával áttettük a székhelyünket a hátsó udvarra, és elterültünk néhány igazán klassz plüssfotelon, amíg az új kulcsunkat vártuk.

Egyébként nem megyek innen sehova.

A táskám még mindig annak a gyökérnek a kanapéján hever, aki amúgy kizárt bennünket. Egyébként épp tökéletes a hőmérséklet idekint ahhoz, hogy a napon sütkezézzünk, ahogy a késő délután lassan estébe hajlik – még elég meleg van, hogy az ember komolyabb izzadás vagy a fényvédő miatti aggodalmaskodás nélkül élvezze a napsütést.

Már majdnem elszundítok, amikor arra riadok, hogy a táskám a hasamon landol.

– Aú!

Kinyitom a szemem, magamhoz szorítom a táskát, és egy kicsit előrehajolok.

Kolosszális Seggfej ott áll fölöttem, hatalmas karját ismét keresztbe teszi a mellkasa előtt, mintha védőgátnak képzelné magát, és metsző, kék szeme végigszánt rajtam. Nem is hallottam, amikor visszajött, olyan halk, mint egy oroszlán.

Ádáz tekintettel meredek rá, és leteszem a táskámat a földre két fotel közé.

– Ezt most muszáj volt? – kérdezem, de nem hagyok esélyt válaszolni. Csak kinyújtom a kezem, és összepréselem az ajkam. – Szóval, hol van a kulcs?

– Nincs kulcs – feleli tömören. – Most vettem ki a ti oldalakat. Úgyhogy te meg a tökmag mehettek máshova. Szükségem van az egyedüllétre.

– Nem vagyok tökmag – veti oda Tara. – Már tízéves vagyok!

– Tízéves – ismétlem haragos tekintettel. – És nem rúghatsz ki miniket. Fizetővendégek vagyunk. Ha jól tudom, nem a tiéd ez a hely.

– Ha a pénz miatt aggódsz, a *kétszeresét* fizetem ki neked a szobáért, mint amit Flynn-nek adtál.

A szemébe nézek. *Tessék?*

Ez egyre... furcsább. És gyanúsabb.

Miért akar mindenáron ennyire egyedül lenni, hogy nem elég, hogy a szoba árát kifizeti, de még arra is hajlandó pluszban költeni, hogy engem kifizessen? Valami bűnöző múltja lehet a fickónak, vagy ilyesmi?

Megrázom a fejem.

– Nos, ha szívesen élnék is az ajánlatoddal, nem megyek sehova. *Nem lehet.*

Felvonja az egyik sűrű szemöldökét.

– És mégis mi a francért nem?

– Lerobbant a kocsink. Nem mintha rád tartozna, és nem mintha magyarázkodnom kellene neked – vetem oda. – És mivel ez az egyetlen hely a városban, és az egyetlen szabad szoba, nem megyek sehova, hacsak nem akarod személyesen eltolni a kocsimat a következő városig.

Különös átalakulás megy végbe a seggfej arcán.

Egy pillanatra konkrétan úgy fest, mint aki aggódik. Legalábbis úgy hiszem, aggodalom az, nem gyomorégés.

Aztán olyan képet vág, mintha haragudna magára, amiért hajlandó volt büntudatot érezni egy pillanatig. Ismét ott az aggodalom, majd csak a komor beletörődés marad.

Góliát felsóhajt, a szemöldöke éles vonalai összeszaladnak, ahogy becsukja a szemét, és jókora, durva kezét végighúzza az arcán.

– Gondolom, Flynn felhívta Stewartot a szervizből a kocsid miatt.

– Nem tudom, mivel amióta ideértem, egyelőre csak *veled* tudtam foglalkozni. Azt hiszem, nem lennék meglepve, ha Flynn nem vesző-dött volna a telefonálással, mivel közölted velem, hogy elmegyek.

Ismét ott az az aggodalmas arkifejezés. Felemeli a kezét, a szemöldöke közé csíp, már-már kínkeservesen, majd ismét behunyja a szemét, és a hüvelyk- és mutatóujját rányomja a szemhéjára.

– Nem mész sehova.

Pislogok.

– Tessék?

– Azt mondtam – mordul fel –, hogy felejtsd el. Nem foglak kidobni az utcára egy bekrepált kocsival, úgy, hogy nincs hova menned a tökm... – Tarára villan a szeme. – Ezzel a *fiatal hölgygel*.

Rámeredek.

Nahát! Ez a tüskés tuskó most tényleg próbál *gavallér* módjára viselkedni? Szinte már túl könnyen ment.

Nem fogom bevenni. Vagy elfogadni.

Összefonom a karom a mellkasom előtt, és elkapom róla a tekintetem.

– Majd akkor hiszem el, ha a kezemben lesz a szoba kulcsa.

Nagyot fújtat, és beletúr a hajába, mire a sűrű, sötét bozont kisfiúsan az égnek mered, lágyítva a vonásai kidolgozott szigorúságát.

– Ja, igen. A kulcs. Adj egy percet.

Ezúttal hallom, hogy fürgén elsétál. A néma, macskaszzerű léptek helyett most súlyos, elgyötört léptekkel halad, és anélkül, hogy odanéznék, el tudom képzelni a hatalmas vállalai hullámzását.

Ez az ember egyszerűen *túl sok*.

És még a nevét sem tudom.

* * *

Újabb húsz perc telik el, mire visszatér.

Húsz perc, amit azzal töltök, hogy Tara felborzolt kedélyeit nyugtatgatom, megígérem neki, hogy másnap keresünk valami szórakoztató programot, amivel elfelejthetjük ezt a cirkuszt.

Nem ismétlem el, hogy mi mindennek nevezte Góliátot. Lehet, hogy a káromkodásperselyhez kevés, de egy játszótéren azért elég undok lenne.

Még akkor is, ha mindkettőn kuncogni kezdtünk, amikor dilinyós-nak nevezte őt.

Lehet, hogy így fogom hívni, amíg itt leszünk.

Amikor visszatér, egy szó nélkül odaadja az új kulcsot – azzal megfordul, bemegy a hátsó udvarra nyíló ajtón, bevágja maga mögött, és anélkül, hogy visszanézne, gondosan bezárja. Semmi bocsánatkérés, és az a korábbi *bocsi* nem számít.

Hát jó. Hadd zsörtölödjön magában egyedül, ha ennyire erre vágyik.

Nekem azonban a világ legjobb társasága jutott, és úgy érzem, kiérdemeltünk egy filmmaratont.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kulccsal a kezemben beterelem magunkat a házba, ami az otthont, az édes otthont jelenti a következő pár napban. Beletelik egy kis időbe, mire berendezkedünk a szobáinkban, meg elpakolunk, majd észreveszem a szálloda telefonkönyvét.

Úgy fest, Heart's Edge nem olyan kicsi, hogy ne legyen pizzériája.

Fél órán belül Tarával a kanapén kucorgunk egy pepperonis-ananászos pizzával, miközben valami olyan filmet keresünk, amiben esetleg Hugh Grant is szerepel.

Kislány még, de jó az ízlése.

Mégis, ahogy a fizetős műsorok között böngészünk a tévén... akaratlanul is eszembe jut az a tűnődő, kék szemű szörnyeteg, aki meg se nyikkant, mióta bevágódott mögötte az ajtó.

Ki a fene ő?

Miben sántikál?

És hogy érte el, hogy ne csak azt kérdőjelezzem meg, hogy mit keresek itt Heart's Edge-ben, hanem az egész zűrzavart is, amit az életemből csináltam?

Valóban új kezdetre vágyom? Újra és újra fontolóra veszem a kérdést, szó szerint ízelegetem, ahogy a pizza szélét.

Vagy csak menekülök a problémáim elől, egyenesen bele a következőbe?